

politisk minister udnævne sine gode venner og folk fra kultureliten, som med et pennestrøg er parat til at erklære noget for det rene bras og erklære, at noget andet er af høj kvalitet.

Dér udnævner man dette lille litteraturråd, og de skal så sidde på vegne af 5,2 millioner danskere, som man jo ikke betror den evne selv at kunne skelne mellem kvalitet og bras. Nu skal man bestemme, hvad der er godt og skidt.

Og ikke nok med, at man skal gøre det i form af en varedeklaration eller noget i den stil, næ, man dykker en tur ned i skatteydernes lommer, henter nogle penge op, som så på gavmild vis skal distribueres, og så bilder man folk ind, at vi får bedre litteratur af det. Det eneste, vi får, er en statslig styring, ligesom vi har det på alle andre former for kultur i Danmark, hvor man misbruger skatteydernes penge, og hvor man udnævner en flok selvhøjtidelige mennesker til at sidde og tro, at de har mere forstand på litteratur end andre. Vi køber det ganske enkelt ikke.

Vi glæder os til gengæld til – det kunne jeg forstå var en bekymring hos Det Radikale Venstre – at der inden for digitaliseringen, inden for de elektroniske medier bliver givet fri adgang til, at litteratur kan formidles over Internet, på cd-rom og andre spændende ting, og at mennesker på den måde får fri adgang til uden om de statslige paver at tilegne sig den litteratur, de har lyst til.

Vi glæder os over, at priserne på bøger falder. Vi glæder os over, at salgstallene altid er en glædelig overraskelse, vi glæder os over, at folk læser mere i dag end nogen sinde før, og vi glæder os også over den mangfoldighed, der er, alt sammen noget, der har kunnet lade sig gøre uden at have en litteraturlov.

Vi kan kun komme til en eneste konklusion: Der er ikke brug for denne lov, og hvis den skulle gå hen og blive vedtaget, vil den hos Fremskridtspartiet blive opført i kataloget over unødige love, som Folketinget sagtens kan ophæve igen.

(Kort bemærkning).

Poul Qvist Jørgensen (S):

En meget kort bemærkning, for der var jo intet nyt.

Det, vi lige har hørt her, ligner de sidste 20-25 års debat på kulturområdet fra den side. Det, det drejer sig om, er: Lad os nu se at få de dér forfattere hjem i det kolde kvistkammer og skrive – helst med deres eget blod – på bagsiden af ubetalte regninger. Referencer tilbage til

H.C. Andersen, som det lykkedes at skaffe sig et hav af mæcener. En henvisning til Søren Kierkegaard, som i løbet af sit meget korte liv i øvrigt nåede at formøble en kæmpearv, men dog dermed havde råd til at begå sine pragtværker.

Der er intet nyt, og det må vi så tage til efterretning. Vi har egentlig heller ikke regnet med andet.

Jette Gottlieb (EL):

Da vores ordfører på området ikke kan være til stede længere, vil jeg fremføre Enhedslistens synspunkter.

Jeg vil godt med det samme slå fast, at Enhedslisten støtter det her fremsatte lovforslag. Kvalitetslitteraturen er fundamentet for landets dannelse og dets intellektuelle udvikling, fagkundskabens base, udviklingen af de nye generationer – ja, man kan sige meget, men jeg vil fatte mig i korthed og kun understrege, at det glæder mig, at der nu endelig er kommet et konkret resultat efter de mange års debat.

Lovforslaget, der bl.a. har til sigte at fremme den smalle litteratur, vil være et kærkomment skulderklap og et skridt i den rigtige retning mod at fastholde den del af litteraturen, som har svært ved at blive udgivet, den del, som måske i første omgang bliver læst af et mindre publikum, men som er grundlæggende for den videre udvikling i litteraturen.

Det er også vigtigt at være opmærksom på, at vi står med en ny generation af børn og unge, der kastes ind i en zapperpræget kultur, hvor overfladisk underholdning er et af de mest anvendte tilbud. Det er derfor overordentlig vigtigt, at vi fastholder en udvikling og fornyelse i børne- og ungdomslitteraturen, der kan give denne generation et værdigt alternativ og en lyst til at fortsætte som udøvende skribenter eller nydende læsere, ved at fastholde gedigen, udfordrende og nyskabende voksen- og faglitteratur.

Rådet skal derfor have vide rammer, men det må i lov om litteratur nærmere defineres, hvad rammernes formål skal være, hvilket vi vil gøre under udvalgsbehandlingen.

Udviklingen er desværre gået i retning af, at formidlerne af forfatterens arbejde, forlagene, ikke udelukkende ser deres funktion ud fra en litterær synsvinkel, men snarere opfatter forlagsvirksomheden som en almindelig forretning, hvor overskuddet investeres i værdipapirer; og her taler vi om finansielle værdipapirer, ikke litterære.